

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ν' ἀποβλέτουν γυναίκας.
 Δὲν δέχομαι διατριβάς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολι-
 τῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπορά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δη-
 μεσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχροά.
 Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτόν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ
 φύλλο μου. **Φενίτο λὰ μούζικα.**

Περὶ βλογιᾶς καὶ δὲν συμμαζεύεται.

Ὅταν ἐγὼ ἀπὸ μῆνες γκάριζα, ὅτι στὸ Κάνθαρο σκοτώνουν
 τοὺς ἄνθρωπους, καὶ ὅτι στὸ Γουδι τοὺς δολοφονοῦν, ἡ Νέα
 Ἐφημερίς καὶ ἡ ἄλλαις ἐσυζητούσανε περὶ πολιτικῶν καὶ γιὰ
 τὸ κομῆτη, τὴρα δὲ μοῦ ξύπνησαν καὶ ξεσχίζουνε νὰ ροιχά
 τους γιὰ τὸ κακὸ ποῦ γίνεται στὸ Γουδι.

Προχθὲς ἐτίναξαν τὰ πέταλα 5—6 σὲ μιὰ μέρα καὶ οἱ ἐ-
 πιστάταις τοὺς περνεύσαν γιὰ ζωντανούς, γιὰ νὰ τραβοῦν τὸ
 κολόκουρο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τους, ἄλλοι δὲ τόσοι ξυπώλητοι
 καὶ μὲ τῆς πουκαμίσαις καὶ τὰ σεντόνια, τὴκοψαν λάσπι, ἀπὸ
 τῆ καλοπέρασι, καὶ τρέχαν στὰ βουνὰ σὰν φαντάσματα ἢ
 σὰν βρυκόλακες.

Ἡ ἀμαξά ποῦ μεταφέρει τοὺς βλογιασμένους ἐγίνε χάρ-
 βαλα καὶ κἀνεὶς δὲν τὴν διορθώνει, πρὸ ἡμέραις μάλιστα ποῦ
 εἶχε φτάσει τὸ βαπόρι τοῦ γύρου ἀργὰ, καὶ δὲν βρισκότανε
 καρότσα στὸ Περαία, ἓνας βουλευτὴς ἀπὸ τῆ Καλαμάτα, —
 δὲν γράφω τὸ ὄναμά του, μὴ λάχει καὶ οἱ συναδελφοὶ του στὴ
 βουλή καὶ δὲ τὸν ζυγόνουν— βρῆκε τὴν καρότσα τῶν βλογι-
 ασμένων καὶ τρύπωσε μέσα μὲ τὰ ροῦχά του, γιὰ νὰ ἀνέβῃ
 ἀπάνω, ὅταν δὲ ἔφτασε στῆς παράγκες, καὶ τοῦ ἦπαν, ὅτι ἐ-
 κεῖ μέσα ποῦ καθότανε μπάζουν τοὺς βλογιασμένους, πῆγε νὰ
 σκαρταδέψῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ πῆρε τὸ φύσημα του μὲ τὰ ποδι-
 α στὴν Ἀθήνα, καὶ ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα πενήντα χιλιάδες
 λουτρὰ, ποῦ πῆγε νὰ γδάρι τὸ κορμί του ἀπὸ τὸ τρίψε τρίψε,
 γιὰ νὰ βγάινῃ τῆ βλογιᾶ, ποῦ νόμιζε πῶς περπατοῦσε ἀπάνω
 του.

Ἄλλο. Τὰ ροῦχα τῶν βλογιασμένων τὰ πέρνει ὁ κλητῆρας
 καὶ τὰ πουλεῖ στὰ ὄβρακια.

Αὐτοὶ ποῦ μετακομίζουν τοὺς πεθαμένους, καὶ ὁ γιατρός
 συγκαίνουν στὰ καφενεῖα καὶ στὰ σπίτια, κἀμμιά δὲ ἐπιτή-
 ρησι δὲν γίνεται στὰ σπίτια ποῦ ὑπάρχουν βλογιασμένοι, ἀλλὰ
 μπαينوβγαίνουν ὅλοι οἱ νοικοκυροὶ ἐλεύθερα, τὸ δὲ μπόλι ποῦ
 ἔφερε ἡ κυβερνήσι, καὶ τὸ ὅποιο φώναζα ἐγὼ πῶς εἶνε γλυκε-

ρίνα, ἀποδειχτικὴ καὶ χειρότερο, καὶ καλὰ καὶ βρέθηκε ὁ Πα-
 παδάκης καὶ μᾶς ἔφερε τὸ γνήσιο ἀπὸ τὸ γιατρό τοῦ αὐτο-
 κράτορα τῆς Ἀουστρίας, μὲ τὸ ὅποιο θὰ σωθεῖν κἀμποσοὶ
 ἄνθρωποι.

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ εἶνε ποῦ θὰ μᾶς κάνουν νὰ μᾶς πάρῃ ὁ
 διάβολος, ὡς εἴμαστε καὶ βρισκόμαστε.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀλληλοῦῖα, δὲν μᾶς σπλαχνίζεσαι, δὲν
 μᾶς πονεῖς, στείλε τὸν ἀρχάγγελό σου νὰ βάνῃ τὸ χέρι του
 νὰ διώξῃ τὴ βλογιᾶ, καὶ τοῦ πλερώνωμε καὶ τὸ κόπρο, ἄλλοιῶς
 θὰ πεθάνωμε ὅλοι, καὶ νὰ ὄψεσαι ἐν ὥρα κρίσις ἐνώπιό τοῦ
 ἑαυτοῦ σου. Τί ἄλλο νὰ πῆ κἀνεὶς.

Πῶς σᾶς φαίνεται,

ἂν πιάσω ἓνα χοῖρο καὶ τοῦ βάνω σέλα κεντητὴ ἀπὸ βελουδο
 καὶ μετάξι γιὰ νὰ κυλιέται στῆς λάσπαις καὶ δὲν λαιρόνε-
 ται; Ἢ θὰ μὲ πάρτετε βέβαια γιὰ σκαρτάδο.

Ἄμ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο, νὰ φτειάσουν τὸ Βαρβάκειο. νὰ ξο-
 δέψουν κοντὰ ἓνα μιλιοῦνι, γιὰ τὴ μισὰ τᾶφαγαν, κ' ἔπειτα
 νὰ τὸ περιτριγυρίσουν μὲ χαλάμαντρα, μὲ ζύλιναις παράγκαις,
 μὲ μιὰ κρεμισμένη βρύση, ποῦ ἀπὸ τὸ καιρὸ ποῦ τὴ φτειά-
 σαν ποτέ τῆς δὲν ἀπόταξε νερὸ καὶ νὰ κάνουν τὴ πλατέα του
 σταθμὸ τῶν κάρρων.

Τὸ Βαρβάκειο ἔχει περιουσία μιλιοῦνια καὶ καθονταὶ στὴ
 τράπεζα γιὰ μπανὰ, γιὰ τὴ δὲν ξοδεύετε, σεῖς κύριοι ποῦ
 ἐπιτροπεύετε τὴ περιουσία αὐτὴ, νὰ φυτέψετε τὴ πλατέα
 καὶ φτειάσετε πεζοδρόμια; Μήπως θὰ ξοδέψετε ἀπὸ τὴ τσέπη
 σας; Αὐτὸ δὲ τὸ μνημεῖο τοῦ Βαρβάκη ποῦ στήσατε τῆς πέ-
 τραις γιὰ κοραϊδία στὴ μέση τῆς πλατέας καὶ τῆς σκεπάσατε
 μὲ παληοσάνιδα, πότε θὰ τελειώσῃ; Ἄμ δὲν ρίχνετε καὶ ἓνα
 μάτι στοὺς ἀποπάτους τοῦ σχολείου, ποῦ εἶνε στὸ πλάι του,
 νὰ δῆτε τί βρώμα καὶ δυσωδεῖα βγαίνει ἀπὸ κεῖ, νὰ δῆτε
 ἐκεῖνη τὴ φριχτὴ ἀκαθαρία ποῦ τοὺς πλημμυρίζει. Ἢ μᾶς
 πιάσῃ, ἀθεόφοβοι, ὄχι βλαγιά πλέον ἀλλὰ σκορδοῦλα καὶ πα-
 νοῦκλα.

Ἄν ἦχα τὴν ἄδεια, θὰ ἔπειανα κεινοὺς ποῦ φταίνε γιὰ τὴ
 κατάστασις αὐτὴ, καὶ νὰ τοὺς ἐτριβα τὸ κεφάλι 'κεῖ μέσα,
 μπᾶς κ' ἐρχότανε σὲ θεογνωσία.

Κύριε Ροῦφε,

δὲν μοῦ λύνεις, στὴ ζωὴ σου, μιὰ παράξενη ἀπορία ποῦ δὲν
 μπορεῖ νὰ τὴ νοιώσῃ τὸ χονδροκέφλὸ μου;

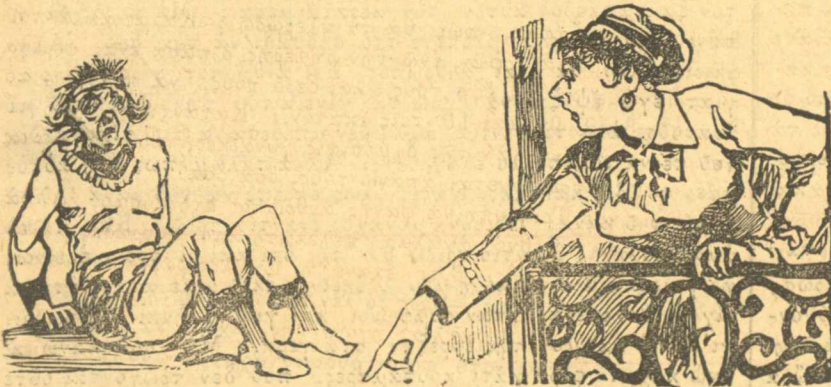
Πῶς δηλαδὴς, ἐνῶ στὸ λιμεναρχεῖο εἶνε διορισμένοι κἀμ-
 μιὰ κοσπενταριὰ καὶ τραβοῦν τὸ λουφέ, πῶς λέω, ἀπ' αὐτοῦ.

Λεῖο ποῦ ἔχει καπνὸ Καλαμκτιανὸ πρώτης, καθὼς καὶ ὅλων τῶν εἰδῶ. Κάθε φουνιστῆς θὰ μείνῃ εὐχχοιστημένος, γιατί ὁ καπνοπώλης, εἶνε ἀφεντάνθρωπος. Προχθὲς μοῦ κέρρασε ἕνα ποῦρο, καὶ τὸ φυλάω ἀκόμα γιὰ νὰ τὸ πιῶ τῆ λαμπρῆ, καὶ κάνω τῆ φιγοῦρα μου. Θαρρῶ πῶς μοῦδῶκε κ' ἔν τσιγχετό, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν βάζαταξά νὰ μὴ τὸ φουμάρω καὶ τὸ 'πιζ πρίν τ' ἀναψῶ.

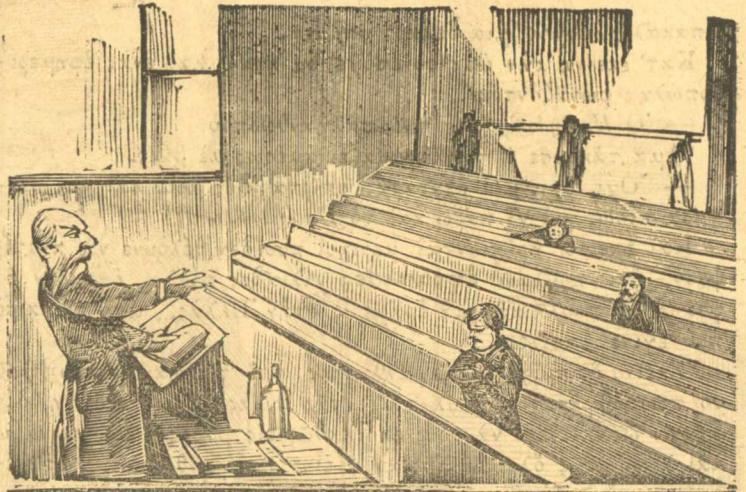

— Δὲν πάει καπετὰν Σπύρο καλὰ τὸ κουδέρο.
— Νὰ τοὺς βάνωμε φωτιά τοὺς κερτζάδες.

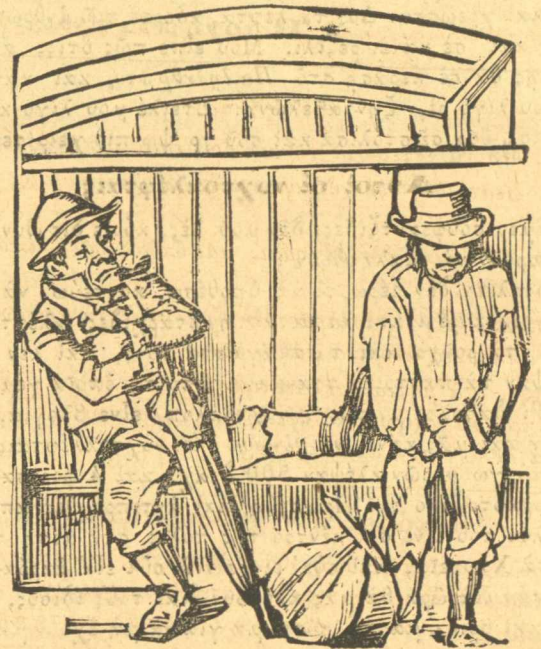
αὐτός; Καλὰ τὸν εἶχα τσακώσει 'γώ, ἀλλὰ μοῦ ξέφυγε, ἦταν βλέπετε ἐκεῖνες ποῦ μοῦ ριχτήκαν. Δὲν σοῦ λέω, γέρασα καὶ λίγο, ἀλλὰ μοῦ βαστοῦν τὰ κότσα μου, μόνο κάμμια φορὰ ποῦ με δαίρνουν. Τίποτα. Δὲν ἔχει. Διαζύγιο. Πρέπει νὰ γυρέψω διάζευξι ἀνευ τῆς ἀναβολῆς. Νὰ δοῦμε τό-ες τί θὰ κάνουν. Γιὰ στάσου Μπαρμπαγιούκο λιγάκι καὶ μὴ βιάζεσαι. Καλὰ τῆ χωρίζω, καὶ ἂς ὑποθέσω, ὅτι εἶ χωρίσα καὶ εἶμαι χωρισμένος. Πολὺ καλὰ. Τάχατες τότες δὲν θὰ μοῦ κάνουν χειρότερα; Θὰ πῆς, τί ἐνδιαφέρομαι 'γώ, ἀφοῦ πλέο δὲν θὰ ἦναι γυναῖκά μου; Πῶς δὲν θὰ ἦναι γυναῖκά μου; ἀφοῦ ὡς τὰ προχθὲς ἦτανε γυναῖκά μου καὶ ἔχω καὶ παιδι μαζύ της, κοτζάμ κορίτσι τῆς ὑπαντρείας. Νὰ τί πρέπει νὰ κάνω. Τώρα τὸ συλλογίστηκα. Νὰ πιάσω πρώτα μιὰ ἐρωμένη, τῆς ἡλικίας μου, καὶ ἀφοῦ τὴν πιάσω καλὰ, νὰ δώσω τότες πέντε μούτζες στὴ γυναῖκά μου, καὶ νὰ τῆς 'πῶ, ἀεὶ σηκτῆρ τὸρχ. Καλὴ ἰδέα καὶ νὰ τῆ βάνω εἰς ἐνέργεια. Κεράλι ποῦ τῶχω. Κόφτει τὸ κερατένιο, κόφτει. Κ' ἔπειτα μοῦ λένε ὅτι ξεκουτιάστηκα. Ἐγὼ ξεκουτιάστηκα; Βρὲ ἐγὼ τῶχω τετρακόσια. Τώρα πρέπει νὰ γυρίσω πίσω νὰ γίνω καραούλι, νὰ τὸν πιάσω τὸν γάδαρο, ποῦ ἦρθε νύχτα μεσάνυχτα νὰ με κερατώσῃ.

!— Ὁξω γεροξεμωραμένε. Ἔκει νὰ ψοφήσῃς.

Χθὲς εἶδα τὸν Δελιγιάννην στὸ δρόμο καὶ με χαιρέτισε, γι' αὐτὸ συλλογίστηκα νὰ τὸν κάνω καλικατοῦρα νὰ μελᾶ στὴ βουλή μοναχὸς του, ὅπως καὶ τὸν βλέπετε

— Γιὰ νὰ μελήσῃς κατὰ τῆς κυβέρνησις, τράβα τώρα κρατητήριο τοῦ ἔκτου,
— Καὶ με περιμένει καὶ ἡ γυναῖκα μου.

Στάσου νὰ πάρω καὶ καμπόσαις πέτραις μαζύ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

Ἔστερα ἀπ' αὐτὴ τῆ κουβέντα ποῦ ἔκανε ὁ Μπαρμπαγιούκος με τὸν ἐκυτό του, ξεκίνησε καὶ πῆγε στὸ σπίτι του πίσω καὶ κάθισε στὴ ξώπορτα.

Τετέλεσται. Ὁ Μπαρμπαγιούκος πῆγε νὰ σακτραδέψῃ. Ἐπιδούσε, σὰν ζεματισμένος γάττος. Ἐφώναζε, ἐγρονθοκοπιότανε καὶ ἔφυγε λέοντας:
— Εὐχα ὄξω, μωρὴ πευτ. . . . γυναῖκα νὰ σοῦ δειξῶ γώ!

Καὶ ἔφειγε καὶ ἀκόμη φεύγει. Αἴριο ἔχομε τὸν ἔρωτά του με τὴν Κυρκινέκα, ποῦ με τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο κοντέψαμε νὰ τὸν ξεχρίσωμε.

— Ἐδῶ, εἶπε, θὰ γίνω μπαστακάς.

Δὲν πέρασαν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τοῦ ἦρθε ξάφνα ἀπὸ τὸ παραθύρι ἕνα μαστέλο νερὸ ἀνακατεμένο με κᾶτι ἄλλαις ἀλλοιώτικαις βρωμῆς